

Arrestnummer <i>C1388</i> / 2024
Repertoriumnummer 2024 / <i>1002</i>
Datum van uitspraak 22 maart 2024
Notitienummer griffie
Notitienummer parket-generaal 2023/PGG/1525 2023/VJ11/726

Hypothecaire inschrijving

VERSTEK

Opslorping: bijkomende straf

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

te herhaaldelijk in de periode van 26 oktober 2016 tot en met 3 september 2019 en minstens op 3 september 2019;

B schending vergunningsplicht

opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid, een inbreuk te hebben gepleegd op artikel 5.2.1., § 6, eerste lid, Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (DABM), door zonder omgevingsvergunning een ingedeelde inrichting of activiteit van de tweede klasse te hebben geëxploiteerd,

meer bepaald het stallen van meer dan 25 ton geaccidenteerde voertuigen of voertuigwrakken, waarbij nooit meer dan 15 ton voertuigwrakken gestald mogen worden, omschreven onder rubriek 15.6., 2°, van bijlage 1, Vlarem II,

strafbaar gesteld door artikel 16.6.1., § 1, eerste lid 1, Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, tot en met 22 februari 2017 strafbaar gesteld onder artikel 4 Milieuvergunningsdecreet en artikel 6bis Vlarem I,

te in de periode van 26 oktober 2016 tot en met 16 september 2021;

C schending exploitatie- en vergunningsvoorwaarden

Opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid een inbreuk te hebben gepleegd op artikel 5.4.9., § 1, Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid door als exploitant van een ingedeelde inrichting of activiteit de algemene, sectorale en bijzondere milieuvorwaarden niet te hebben nageleefd, meer bepaald de hieronder vermelde artikelen:

1. art. 5.15.0.7. Besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (Vlarem II),

namelijk door geaccidenteerde voertuigen en voertuigwrakken te hebben gestald op een niet-vloeistofdichte vloer

2. art. 5.2.7.2. Besluit van de Vlaamse Regering van 17 februari 2012 tot vaststelling van het Vlaams reglement betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen (Vlarema),

namelijk door autobatterijen niet te hebben opgeslagen op een overdekte locatie met vloeistofdichte vloer of in weerbestendig afgedekte en zuurbestendige containers.

strafbaar gesteld door artikel 16.6.1., § 1, eerste lid, Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, tot en met 22 februari 2017 strafbaar gesteld onder artikel 22 Milieuvergunningsdecreet en artikel 43 Vlarem I,

te in de periode van 26 oktober 2016 tot en met 16 september 2021.

Eveneens gedagvaard om bij toepassing van artikel 16.6.5. van het hoger vernoemd Decreet van 5 april 1995, ingevoegd bij Decreet van 21 december 2007, door de rechter bij wijze van veiligheidsmaatregel, na de partijen te hebben gehoord, het verbod te horen uitspreken om de inrichting die aan de oorsprong van het milieumisdrijf ligt te exploiteren gedurende de termijnen door de rechter te bepalen, onder verbeurte van een dwangsom van 250 euro per dag bij overtreding van dit verbod minstens tot dat de inrichting behoorlijk zal vergund zijn.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: huis, 16a 44ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaar ervan geïdentificeerd zijnde als:

<i>voor 1/4e volle eigendom,</i>	
<i>voor 1/4e volle eigendom en</i>	<i>voor 1/2e volle eigendom, die de</i>
<i>eigendomstitel hebben verkregen, deels ingevolge erfenis van wijlen</i>	
<i>overleden op 25 augustus 2014 en deels ingevolge akte verleden voor notaris</i>	<i>te</i>
<i>op 10 december 2014 (afstand van 1/4e onverdeeld aandeel door</i>	<i>aan</i>

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, kamer K.17, besliste bij vonnis van 21 maart 2022 bij verstek als volgt:

“Op strafgebied

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen A, B en C bewezen in hoofde van

Veroordeelt tot:

- een hoofdgevangenisstraf van ZES MAANDEN

- een geldboete van 12.000,00 EURO (=1.500,00 EURO, wettelijk te verhogen met 70 opdecimes, hetzij x 8) of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen

*Verplicht tot betaling van een bijdrage van **200,00 euro** (=25,00 euro, wettelijk te verhogen met 70 opdecimes, hetzij x 8), tot financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.*

*Verplicht tot betaling van een bijdrage van **22,00 euro** tot de financiering van het begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.*

*Verplicht tot betaling van de vaste vergoeding in strafzaken van **52,42 euro**.*

Met betrekking tot de gerechtskosten,

*Veroordeelt tot de gerechtskosten, begroot in totaal op **293,60 euro***

Op burgerlijk gebied

Legt aan het verbod op om de inrichtingen die aan de oorsprong van het milieumisdrijf liggen, met name een autoherstelplaats het perceel gelegen te kadastraal gekend te exploiteren gedurende een termijn van 5 jaar en minstens tot dat de inrichting behoorlijk vergund zal zijn, onder verbeurte van een dwangsom van 250 euro per dag bij overtreding van dit verbod.

Houdt ambtshalve de (eventuele) burgerlijke belangen aan overeenkomstig artikel 4 V.T.Sv."

1.2 Dit verstekvonnis werd op 16 mei 2022 met toepassing van artikel 38, § 1, Gerechtelijk Wetboek aan de woonplaats van de beklaagde betekend.

tekende hiertegen verzet aan bij gerechtsdeurwaardersexploot van 23 januari 2023, betekend aan de procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk.

1.3 De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, kamer K.17, besliste bij vonnis van 15 mei 2023 op verzet en op tegenspraak als volgt:

"Verklaart het verzet ontvankelijk, maar ongedaan.

*Laat de kosten, begroot op **108,87 euro**, ten laste van*

De beklaagde stelde tegen dit laatste vonnis op 14 juni 2023 hoger beroep in door het afleggen van een verklaring op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk.

3. De dagvaarding werd op 26 november 2021 overgeschreven op het kantoor Rechtszekerheid overeenkomstig artikel 6.3.1., § 6, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

De strafvordering is ontvankelijk.

4.1 Op 3 september 2019 voerde de politie een huiszoeking uit in de woning en tuin gelegen aan gehuurd door de beklaagde

In de tuin stonden zo'n 56 personenwagens. Sommige auto's waren deels ontmanteld, van andere voertuigen was het duidelijk dat ze al heel lang ter plaatse stonden. Her en der lagen diverse voertuigonderdelen zoals bumpers, autobanden, kabelbomen en stond er een werktafel. Op het gras lag een automotor waaruit olie lekte.

Een van de voertuigen was "total loss". Uit de vaststellingen blijkt dat werd geprobeerd om het terug rijvaardig te maken met onderdelen van andere voertuigen.

De politie nam de 56 voertuigen in beslag.

In de garage trof de politie een pneumatische pomp aan om banden op te pompen of te ontdoen van velgen. Er stonden ook zes grote vaten, gevuld met een onbekende vloeistof en elf vaten van vijftwintig liter gevuld met benzine. De politie vond ook verschillende autobatterijen terug, die niet gestapeld waren in een lekdichte bak.

De beklaagde beschikte over meerdere voertuigen bedoeld om personenwagens te transporteren, net als over meerdere aanhangwagens.

4.2 Volgens de politie was de beklaagde al jarenlang actief als autohandelaar-garagist. Hij was niet in het bezit van ook maar enige vergunning of toelating daarvoor.

De woning gehuurd door de beklaagde was een gewone gezinswoning, zonder specifieke voorzieningen voor garage-activiteiten. Het werken aan voertuigen gebeurde hoofdzakelijk in openlucht, in de tuin.

4.3 Bij verhoor verklaarde de beklaagde dat de eigenaar de woning aan hem wilde verkopen. Omdat hij de woning niet onmiddellijk kon aankopen, vroeg de beklaagde of hij de woning eerst een zestal maanden kon huren. De eigenaar verzekerde hem dat als hij de woning wilde kopen, hij er een garage in kon beginnen. Hij begon met de garage-activiteiten nadat hij er een twee- à drietal maanden had gewoond. Aanvankelijk keek hij voor mensen in het buitenland uit naar voertuigen om te verkopen. Hij stalde de voertuigen bij hem, tot ze met de vrachtwagen naar het buitenland konden worden vervoerd. Niet alle aangetroffen wagens waren zijn eigendom. Hij erkende te sleutelen aan voertuigen. Hij kon zich niet

herinneren of hij zelf auto's naar een depoluitiecentrum had bracht. Hij beweerde niet te weten dat hij een vergunning nodig had voor zijn garage-activiteiten.

4.4 Bij nazicht op 7 januari 2020 bleek de toestand op het terrein onveranderd. Alle in beslaggenomen voertuigen waren nog aanwezig en er was niets gewijzigd aan de staat ervan. Dit was ook zo bij hercontrole op 24 augustus 2020.

5. Het is bewezen dat de beklaagde in de periode van 26 oktober 2016 tot en met 3 september 2019 een groot aantal voertuigen en voertuigwrakken stalde in de tuin van de door hem gehuurde woning. Hij gebruikte zijn tuin dus gewoonlijk voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, maar had daarvoor geen vergunning, waardoor hij een inbreuk pleegde op artikel 4.2.1., 5°, a) Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Het is eveneens bewezen dat hij een inbreuk pleegde op artikel 5.2.1, § 6, eerste lid, Decreet algemene bepalingen inzake milieubeleid, nu uit de hoger weergegeven vaststellingen van de politie blijkt dat hij in zijn garage en tuin garage-activiteiten ontplooidde en er meer dan 25 ton geaccidenteerde voertuigen of voertuigwrakken stalde. Hierdoor exploiteerde de beklaagde een inrichting van de tweede klasse, zonder daarvoor over een voorafgaande vergunning te beschikken.

De beklaagde pleegde ook een inbreuk op de algemene en sectorale milieuvoorwaarden: de voertuigen en voertuigwrakken stonden gestald in de tuin, op een niet-verharde en niet vloeistofdichte ondergrond (zie de foto's op pagina 5 strafdossier – telastlegging C.1). Uit sommige motorblokken lekte er olie. Dit is in strijd met wat artikel 5.15.0.7. Vlare II voorschrijft. Her en der op het terrein lagen autobatterijen op de grond, niet gestapeld in een lekdichte bak (telastlegging C.2). Hierdoor pleegde de beklaagde een inbreuk op artikel 5.2.7.2. Vlarema.

De beklaagde betwist dit niet, maar voert aan dat de incriminatieperiode van de telastleggingen B en C moet worden ingekort tot 3 september 2019, omdat uit niets zou blijken dat hij na die datum nog verder zou gedaan hebben met zijn activiteiten. Daar staat tegenover dat uit de controles van 7 januari 2020 en 24 augustus 2020 is gebleken dat dezelfde auto's, in beslag genomen op 3 september 2019, nog steeds in zijn tuin stonden gestald, op een niet vloeistofdichte vloer. Ook al sleutelde hij niet meer aan die auto's en voerde hij er geen herstellingen meer aan uit, hij stalde die voertuigen nog steeds zonder daarvoor een vergunning te hebben en leefde daardoor de algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne niet na. Aangezien de laatste vaststellingen dateren van 24 augustus 2020, verbetert het hof de einddatum van de incriminatieperiode van de telastleggingen B en C naar 24 augustus 2020. Deze verbetering verandert de aanhangig gemaakte feiten niet en voegt er geen feiten aan toe. Telkens het hof het hierna heeft over de telastleggingen B en C, bedoelt het deze zoals hier verbeterd.

6. Sinds 1 maart 2018 is het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning in werking. De Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening werd grondig gewijzigd.

Op het moment van de feiten van de telastleggingen A en B, tot en met 22 februari 2017 was er sprake van een stedenbouwkundige vergunning in plaats van een omgevingsvergunning (gewijzigd bij art. 296 Decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning, BS 23 oktober 2014, met inwerkingtreding op 23 februari 2017). Deze wijziging van louter de naam van de vergunning verandert niets aan de vergunningsplicht noch de strafbaarheid bij inbreuk op deze verplichting.

De handelingen vermeld onder de telastlegging A zijn nog steeds vergunningsplichtig gesteld door artikel 4.2.1., 5°, a) Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Sinds 1 maart 2018 zijn de toe te passen straffen niet langer opgenomen in artikel 6.1.1., eerste lid, 1° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, maar in artikel 6.2.1., eerste lid, 1° van diezelfde Vlaamse Codex. De straffen zijn dezelfde gebleven, namelijk een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en/of een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro.

De feiten van de telastlegging B waren tot en met 22 februari 2017 strafbaar gesteld door artikel 4 Milieuvergunningsdecreet en artikel 6 Vlarem I. De straffen zijn steeds dezelfde gebleven, namelijk deze van artikel 16.6.1., § 1, eerste lid, Decreet algemene bepalingen inzake milieubeleid. Per vergissing verwijst de dagvaarding bij de telastlegging B naar het vroegere artikel *6bis* Vlarem I, dat slechts van toepassing was op de *verandering* van een vergunde inrichting van de eerste of de tweede klasse. Het hof verbetert deze materiële vergissing daarom door de verwijzing naar artikel *6bis* Vlarem I te vervangen door de verwijzing naar artikel 6 Vlarem I.

De feiten van de telastlegging C waren tot en met 22 februari 2017 strafbaar gesteld door artikel 22 Milieuvergunningsdecreet en artikel 43 Vlarem I. Sinds 23 februari 2017 is dit artikel 5.4.9., § 1, Decreet algemene bepalingen inzake milieubeleid. Aan de straffen werd niets veranderd. Het zijn nog steeds deze van artikel 16.6.1., § 1, eerste lid, Decreet algemene bepalingen inzake milieubeleid.

7. Zonder daarvoor over een vergunning te beschikken, exploiteerde de beklagde in de door hem gehuurde woning en tuin een autogarage/autohandel. Hij trok zich niets aan van de bij zo'n exploitatie geldende algemene, sectorale en bijzondere milieuvorwaarden. Zo stalde hij een groot aantal afgedankte voertuigen in zijn tuin, op een niet vloestofdichte vloer. Uit sommige van die voertuigen lekte er olie. Hij sleutelde hoofdzakelijk in openlucht aan de voertuigen. Door dit te doen, bracht hij het milieu schade toe. Een principieel strenge straf is noodzakelijk.

Het strafregister van de beklaagde is niet blanco. Bij vonnis van 22 oktober 2012 veroordeelde de correctionele rechtbank te Kortrijk hem tot een gevangenisstraf van twee maanden voor opzettelijke slagen aan een minderjarige en aan zijn partner. Diezelfde rechtbank veroordeelde hem op 14 april 2021 tot een geldboete van 500 euro voor de helft met uitstel voor sluikwerk en het uitbaten van een autohandel zonder inschrijving in de Kruispuntbank voor Ondernemingen. Daarnaast werd hij een keer veroordeeld door de politierechtbank voor verkeersinbreuken.

Terecht vraagt de beklaagde dat het hof toepassing zou maken van artikel 65, tweede lid, Strafwetboek: de misdrijven die werden beoordeeld in het vonnis van 14 april 2021 en de feiten die ter beoordeling van het hof voorliggen, zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet. Die laatste feiten dateren allemaal van voor het vonnis van 14 april 2021. Ze kaderen allemaal in dezelfde, niet vergunde garage-activiteiten die de beklaagde ontplooidde in zijn huurwoning in 3ij een en dezelfde huiszoeking op 3 september 2019 stelde de politie vast dat de beklaagde een garage en autohandel exploiteerde, zonder daarvoor te zijn ingeschreven in de Kruispuntbank voor Ondernemingen, en dat hij daarvoor niet de vereiste omgevingsvergunning had. Diezelfde activiteiten vormden een inbreuk op de algemene, sectorale of bijzondere milieuvoorwaarden.

Een afschrift van het vonnis van 14 april 2021 ligt voor, voorzien van een bewijs dat het definitief is geworden. De in dat vonnis aan de beklaagde opgelegde geldboete van 500 euro, voor de helft met uitstel, en de uitgesproken bijzondere verbeurdverklaring van 40.000 euro, volstaan niet om ook de feiten in dit dossier te sanctioneren. De grote ernst van de feiten, net als de noodzaak van een passende maatschappelijke reactie en het voorkomen van recidive, rechtvaardigen een bijkomende straf, meer bepaald een gevangenisstraf van zes maanden en een geldboete van 1.000 euro.

Het hof verleent uitstel voor de volledige gevangenisstraf, als bijkomende stimulans voor de beklaagde om zich voortaan stipt aan de toepasselijke regelgeving te houden. De beklaagde voldoet daarvoor aan de wettelijke voorwaarden.

De beklaagde pleegde de feiten in een periode die zich uitstrekt zowel voor 1 januari 2017 als na 31 december 2016, zodat het de boete met 70 deciemmen verhoogt. De hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf zet de beklaagde er voldoende toe aan de geldboete te betalen.

8. De beklaagde is gehouden tot de kosten van de strafvordering in beide aanleggen, aan de zijde van het openbaar ministerie zoals hierna bepaald. Hij is ook gehouden tot de kosten van het verzet in eerste aanleg, nu het verstek aan hem te wijten was.

Met toepassing van artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken verhoogt het hof de kosten in hoger beroep met 10 %.

Met toepassing van diezelfde bepaling veroordeelt het hof de beklaagde tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure, die geïndexeerd 58,90 euro bedraagt. Omwille van de devolutieve werking van het verzet en vervolgens het hoger beroep, beperkt het hof die vergoeding tot het bedrag waartoe de eerste rechter hem in het vonnis van 21 maart 2022 veroordeelde, namelijk 52,42 euro.

Overeenkomstig artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1, wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, veroordeelt het hof de beklaagde ook tot het betalen van een bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, die sinds 1 oktober 2022 na indexatie 24 euro bedraagt. Opnieuw omwille van de devolutieve werking van het verzet in eerste aanleg en vervolgens het hoger beroep, beperkt het hof ook die bijdrage tot het bedrag waartoe de eerste rechter hem in het vonnis van 21 maart 2022 veroordeelde, namelijk 22 euro.

Volledigheidshalve merkt het hof op dat de beklaagde al in het vonnis van 14 april 2021 werd veroordeeld tot de bijdrage aan het Slachtofferfonds.

9. De eerste rechter legde de beklaagde in het verstekvonnis van 21 maart 2022 een exploitatieverbod op met toepassing van artikel 16.6.5 Decreet algemene bepalingen inzake milieubeleid. Het openbaar ministerie vroeg op de rechtszitting van 8 februari 2024 opnieuw om de beklaagde een exploitatieverbod op te leggen, onder verbeurte van een dwangsom.

Een exploitatieverbod is een veiligheidsmaatregel en geen straf. Door zonder de vereiste vergunningen en in strijd met de algemene, sectorale en bijzondere milieuvorwaarden een garage te exploiteren, bracht de beklaagde schade toe aan de omgeving en het milieu.

De verdere uitbating van de inrichting die aan de basis ligt van de milieumisdrijven van de telastleggingen A en B, brengt een daadwerkelijk gevaar mee voor het milieu. Ter bescherming van dat milieu moet daaraan een einde worden gesteld zolang de inrichting niet behoorlijk is vergund en zolang de beklaagde niet alle maatregelen heeft genomen om de algemene, sectorale en bijzondere milieuvergunningsvoorwaarden na te leven. Het hof koppelt hieraan een dwangsom van 250 euro per dag bij overtreding van dit verbod.

10. Het hof houdt ambtshalve de burgerlijke belangen aan, met toepassing van artikel 4 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering.

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211 Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Beslissing van het hof:

Het hof,
rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart het beroep ontvankelijk;

wijzigt het beroepen vonnis **als volgt:**

op strafgebied:

verbetert de telastleggingen B en C zoals beslist in randnummer 5 en 6 van dit arrest;

verklaart de beklaagde _____ schuldig aan de telastleggingen A, B en C;

beslist dat de misdrijven die het voorwerp waren van het in kracht van gewijsde getreden vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, van 14 april 2021 en de aan het hof voorgelegde feiten van de telastleggingen A, B en C, samen de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van eenzelfde misdadig opzet;

legt voor deze feiten een bijkomende bestraffing op, namelijk een **gevangenisstraf van zes maanden** en een **geldboete van 1.000 euro**, vermeerderd met 70 deciem en zo gebracht op 8.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

verleent gewoon uitstel voor de volledige gevangenisstraf, gedurende een proeftermijn van drie jaar;

veroordeelt de beklaagde _____ tot betaling van een bedrag van 52,42 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagde _____ tot betaling van een bijdrage van 22 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagde _____ tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 293,60 (verstek) euro en 108,87 (verzet) euro in eerste aanleg en op 92,27 euro in beroep;

houdt ambtshalve de burgerlijke belangen aan;

wat betreft het exploitatieverbod:

legt aan het verbod op om de inrichtingen die aan de oorsprong van de milieumisdrijven liggen, met name de autoherstelplaats op het perceel gelegen te kadastraal gekend als

te exploiteren zolang de inrichtingen niet behoorlijk vergund zijn en zolang de beklagde de algemene, sectorale en bijzondere milieuvorwaarden niet naleeft, onder verbeurte van een dwangsom van 250 euro per dag bij overtreding van dit verbod.

Kosten eerste aanleg (verstek):	€ 293,60
Kosten eerste aanleg (verzet):	€ 108,87
Kosten beroep:	
Afschrift vonnis:	€ 15,00
Afschriften akten HB:	€ 3,00
Opstelrecht ber.bekl.:	€ 35,00
Dagv. bekl.:	€ 31,06
	<hr/>
	€ 84,06
+ 10 % :	€ 8,406
	<hr/>
Totaal :	€ 92,27

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer als waarnemend kamervoorzitter, raadsheren en in openbare rechtszitting van **22 maart 2024** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter in aanwezigheid van advocaat-generaal, met bijstand van griffier